

Vakantie op de bromscooter

Eerste druk 2025

© Henk Houet, tekst

R. Anouke van der Wart: verzamelen, correctie, redigeren omslagontwerp,
grafische editing

ISBN:

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Een verzameling verhalen over
vakantie op de bromscooter

Eerder verschenen op de site van
VTC De Roadrunners

Vakantie naar Hongarije

Vrijdag 11 augustus De eerste dag

Zoals ik al eerder had aangekondigd, heb ik plannen gemaakt om dit jaar op vakantie te gaan naar Hongarije. Niks aparts natuurlijk, behalve dan misschien dat ik ook dit jaar weer op de scooter ga.

Mijn uiteindelijke bestemming is Veszprem, een plaats ongeveer 110 km voor Boedapest. In totaal is de heenreis ongeveer 1600 km. Daarmee zal ik dus totaal ongeveer 3500 km afleggen de komende 19 dagen. (Ik zal ter plaatse ook nog wel wat rondrijden).

Gisteren heb ik de scooter nog weggebracht voor een grote onderhoudsbeurt, en zijn er nieuwe Heidenau banden op gelegd. Dus alles is weer in tiptop conditie. Ik verwacht dan ook geen enkel probleem met de scooter.

En vandaag is het dan zover, de vakantie is begonnen. Het leek er even op dat het niet door kon gaan, want een paar weken geleden is mijn vennoot met zijn scooter gevallen, en heeft daarbij zijn voet gebroken. En tot overmaat van ramp, op de dag dat hij loopgips kreeg, stootte hij met zijn goede voet tijdens het oefenen met zijn loopgips, tegen zijn kruk aan, en brak daarbij zijn kleine teen van zijn goede voet. Omdat ik mijn werk niet achter kan laten zonder bezetting, en mijn vennoot totaal 6 weken in het loopgips moet blijven, ben ik afhankelijk van de zoon van mijn vennoot, of hij bereid is om gedurende mijn vakantie te komen werken. Gelukkig wil hij dat wel, en kan ik dus toch aan mijn reis beginnen. Vandaag eerst nog gewerkt, maar wel geprobeerd zo snel mogelijk klaar te zijn. Alle kleding en andere zaken had ik al ingepakt, zodat ik meteen weg kon na mijn werk.

Een paar dagen geleden kreeg ik van Oldy, oftewel Jan, een berichtje, dat hij het leuk zou vinden om de eerste dag met me mee te rijden, helemaal naar de eerste overnachtingsplaats. Helemaal te gek, natuurlijk. Dus Jan regelde met veel moeite zijn overnachting in hetzelfde hotel, en we spraken af om elkaar in Utrecht op te pikken.

De eerste rit voert ons naar Uedem in Duitsland. Dit plaatsje ligt in de nabijheid van Kalkar , waar sinds 1995 een attractiepark gevestigd is, in en op het complex wat ooit bedoeld was als nucleaire kweekreactor. De Nederlandse zakenman Hennie van de Most is de eigenaar van dit attractiepark. Rond half 2 uur heb ik Hoofddorp achter me gelaten, en ben ik via Wilnis in de richting van Utrecht gereden. Snel even een foto gemaakt van de korenmolen, en daarna de Vecht gevolgd, langs Nijenrode, naar Overvecht in Utrecht, waar Jan al stond te wachten. Vanaf hier gingen we via Zeist, Ede, Arnhem en Zevenaar, naar de grensovergang met Duitsland om dan koers te zetten naar Uedem.

Het weer laat te wensen over. Het is gelukkig wel droog, maar de zon laat zich niet zien. Van mooi zomers weer is totaal geen sprake. Na een rit van 181 km (en voor Jan zelfs 230 km) komen we bij het hotel aan. Het ligt behoorlijk afgelegen, en het lijkt gesloten. Nadat we de scooters hebben geparkeerd, zoeken we de ingang, maar alle deuren zijn op slot. Dus maar even aanbellen, en ja hoor, daar komt een jonge dame de deur open maken, geeft ons de sleutel van de kamer, en laat even zien waar we deze nacht zullen slapen.

Eten in het hotel is vandaag helaas vandaag niet mogelijk, omdat er een grote festiviteit gepland is, en daarvoor de hele zaal al is ingericht. Dus na het opfrissen maar weer op pad, om een kleine 10 km verderop in het dorp iets te gaan eten. Niet alleen wij moesten iets nuttigen, ook de scooters moesten voorzien worden van brandstof.

Het eerste tankstation wat we gevonden hadden, bleek al gesloten. Dus, na het eten, zo rond de klok van half 10, maar even gevraagd of er in de buurt nog een tankstation was, waar we nog terecht konden. Gelukkig nog net op tijd, konden we de scooters volgooien, en zijn daarna teruggedreden naar het hotel. Het was ondertussen al 10 uur, dus een mooie tijd om te gaan rusten. Helaas kreeg ik geen verbinding met internet, zodat dit verslag pas later op het internet gezet is. Hopelijk gaat dat de komende dagen wat beter. Voor nu, lekker slapen, en morgen weer fris verder.

Zaterdag 12 augustus – De tweede dag

Nadat ik gisteravond nog een tijdje bezig ben geweest om te proberen om verbinding met internet te krijgen, wat overigens niet lukte, ben ik maar gaan slapen. Het was ondertussen ook al half twaalf, dus ook wel verstandig om rust te nemen. Via sms had ik een berichtje naar mijn vrouw en familie gestuurd, om te laten weten dat ik veilig aangekomen was. Omdat ook de telefoonverbinding te wensen overliet, ging dit allemaal moeizaam. Maar toen ik net lag te slapen, kwamen er allemaal reacties op dat sms-je, zodat ik nog een tijdje wakker gelegen heb.

En dan gaat mijn alarm op mijn telefoon, het is 7 uur, en dus tijd om op te staan. Ik kijk naar buiten en zie dat het grauw en grijs weer is, maar, nog steeds droog. Nadat ik lekker gedoucht had, wilde ik naar beneden gaan voor het ontbijt. Jan stond ondertussen ook al op de gang, en was er ook helemaal klaar voor. De ontbijtruimte hadden we helemaal alleen voor onszelf, er was verder niemand. Het ontbijt was voor ons ruim voldoende. Ongemerkt begon het buiten te regenen.

Bij het vertrek vanuit het hotel, direct de regenkleding aangedaan en mijn Garmin in een plastic hoesje gedaan. Ik heb nu eenmaal geen dure

navigatie en mijn Garmin is dus ook niet waterdicht. De voeding komt vanuit een powerbank, die heb ik ook nog even afgedekt tegen de regen.

Nadat alles weer op de scooter vastgezet was, heb ik afscheid genomen van Jan (Oldy). Het was erg leuk om zo een dag samen te rijden, wat mij betreft smaakt dat naar meer. De rit vandaag ging naar Willingen, een afstand van 221 km. Ik moet zeggen, geen pretje als het regent. Want regenen, nou, dat deed het wel. Voor mijn vakantie begon heb ik een regenoverall gekocht en heb de laatste weken een paar keer met regen gekeken hoe dat ging. Hoewel het thuis allemaal perfect ging was het nu toch wel even anders. Over zo'n lange afstand blijken er toch kleine lekjes te zijn en ik kreeg het ook behoorlijk fris. Mijn handschoenen zijn niet waterdicht, die nemen wel wat vocht op. Zolang je ze aanhoudt valt het allemaal wel mee, maar uitdoen en daarna weer aan dat gaat minder lekker en voelt ook niet lekker aan.

Van foto's maken is dan ook erg weinig gekomen, helaas. De route die ik gereden heb, liep via mooie wegen door bossen, leuke dorpjes en best wel wat bezienswaardigheden. Alles bij elkaar een goede reden om nog eens een keer in deze omgeving terug te komen. (Ook op de terugweg kan ik er nog van genieten). Net voor ik het plaatsje Willingen bereikte, stuurde mijn Garmin mij een apart weggetje op. Het bleek een bosweg te zijn dat gebruikt wordt door houthakkers. Voor ik het wist was ik bezig om tegen een berg op te rijden, redelijk steil, en niet geasfalteerd. De ondergrond bestond uit grof puin. Ik schoof dan ook letterlijk van links naar rechts en had moeite om op het pad te blijven. Gelukkig had ik nieuwe banden op de scooter laten zetten met een grof profiel, iets waar ik nu heel blij mee was. Ik zat dan ook helemaal verkeerd en moest uiteindelijk dat rot stuk weer terug. Glijdend en glibberend ben ik weer beneden gekomen. En door even over een

andere weg te rijden kwam ook de Garmin weer tot inkeer, en wees mij uiteindelijk de goede richting. Om half 3 was ik bij mijn hotel. Niet eens zo langzaam want ik was om 9 uur vanochtend vertrokken. Ik moet zeggen, ik heb verder ook weinig oponthoud gehad en nog niet geluncht.

Bij het plaatsje Delecke, staat een toren een zogenaamde Bismarck-toren. In Duitsland staan veel meer torens met de naam Bismarcktoren, een soort eerbewijs aan de eerste bondskanselier van Duitsland, Otto von Bismarck.

Hopelijk morgen iets beter weer, zodat ik wat meer dingen kan bekijken. Ik ben ondertussen lekker gaan douchen en daarna gaan eten. Heerlijk gegeten, biertje erbij, en nu lekker onderuithangen even tv kijken en dan slapen.

Zondag 13 augustus – De derde dag

Heerlijk geslapen. Om 7 uur ging mijn alarm af, en eigenlijk had ik helemaal geen zin om op te staan. Ik bedacht me dat het vakantie is, je moet kunnen doen en laten wat ik wil. Maar ja, ik heb een hotel besproken voor vanavond in een dorp ruim 240 km hier vandaan. Ik heb nog een stukje te gaan. Eenmaal uit bed en in de douche, komt de zin om te vertrekken alweer terug. Ik ruim mijn spullen weer op en loop naar de ontbijtruimte. Ik verblijf in een mooi hotel, maar mijn kamer is gelegen in een dependance, recht tegenover het hotel. Even de straat oversteken, niet meer dan vijf meter en ik ben er. Ik ben de eerste, het is dan ook nog vroeg en het is zondag, veel gasten komen wat later ontbijten. Het buffet is zeer uitgebreid, het ontbreekt werkelijk aan niets. Een goed ontbijt is aan mij wel besteed, ik laat deze kans niet onbenut om van allerlei broodjes, roerei, en fruit tot mij te nemen. Dit

aangevuld met jus de orange en koffie, zorgt ervoor dat ik er weer tegenaan kan.

Mijn helm en handschoenen waren gisteren zeiknat, maar gelukkig heb ik alles kunnen drogen, door een verwarming aan te zetten. Wederom ziet het erbuiten grauw en grijs uit, al is het wel droog. Daarom besluit ik toch maar om alvast mijn regenoverall weer aan te trekken en me voor te bereiden op de komende regen. Om 9 uur ben ik met alles oppakken klaar, en begin ik aan mijn rit naar Streufdorf, een kleine 240 km verderop.

De lucht is vochtig, het duurt dan ook niet lang of de eerste spatjes regen komen alweer naar beneden. Maar daar blijft het gelukkig bij. Misschien komt het doordat ik mezelf tussen allerlei bergen bevindt, maar een stuk verderop lijkt de lucht ietwat op te klaren. Omdat het even droog is, maak ik snel even een foto van de omgeving. Hier wil ik nog wel een keer terugkomen, want Willingen is echt de moeite waard om te bezoeken. Het dorp zelf is wat toeristisch, maar de natuur is echt prachtig.

Langzaam maar zeker klaart het weer verder op en rijd ik verder naar Korbach, Waldeck en het Edertal richting Bad Wildlungen. Het waterig zonnetje wordt steeds sterker, en hoewel ik beslist nog niet hoeft te smeren met een zonnebrand factor 40, wordt het wel steeds aangenamer.

Bij Homberg ben ik even van route afgeweken en naar het stadscentrum gereden. Tjonge jonge, wat een leuk stadje, vol met vakwerkhuisjes en pittoreske straatjes en pandjes.

Het is ondertussen alweer 11 uur. Dus tijd voor een kleine pauze. Mijn oog valt op een Mc Donalds, met McCafe. Tijd voor koffie met iets lekkers. Eerst moet ik me ontdoen van mijn helm, handschoenen, regenoverall en niergordel voordat ik naar binnen kan. Ik bestel een

grote koffie met een Nutella muffin. Nou, dat heb ik geweten. De koffiekop had het formaat van een kinderbadje. Niettemin heeft het me wel gesmaakt. Toen ik na een half uurtje weer buiten bij de scooter kwam, besloot ik om mijn regenoverall maar eens niet meer aan te trekken in de hoop dat het verder droog zou blijven. En het is droog gebleven. Sterker nog, het werd heerlijk weer, de zon bleef steeds langer schijnen en hoewel de lucht vol met wolken was heb ik genoten van de zon, en de bijbehorende temperatuur.

Mijn rit gaat verder naar het hoogtepunt van mijn dag, de plaats waar de toenmalige scheiding van de DDR en West-Duitsland tot stand kwam met daarbij checkpoint Alpha. Een plaats die ik graag wilde bezoeken en waar ik dus even de tijd voor heb genomen.

Het is in deze tijd, waarin sprake is van het Schengenverdrag, nog moeilijk voor te stellen dat vrij reizen tussen Oost en West niet mogelijk was. Sterker nog, hele families zijn door het plaatsen indertijd van de muur, gescheiden van elkaar en konden elkaar niet meer ontmoeten. Als je dan op deze plaats rondloopt en je ziet nog delen van de prikkeldraadhekken, stukjes mijnenveld en de hondenbewaking, dan voel je dat dit toch verschrikkelijk moet zijn geweest. Langs mijn route kwam ik dan ook steeds weer uitkijktorens tegen, die gebruikt werden om elkaar in de gaten te houden.

Het was een prachtige dag vol van bezienswaardigheden, mooie natuur en echt een schitterende route. Ik ben stiekem best een beetje trots op mezelf voor het uitzetten van deze rit. De wegen die ik gereden heb waren voor motorrijders en ook voor scooterrijders een lust om te doen. Weliswaar met stijgingspercentages van 10% waarbij de snelheid terugviel naar ongeveer 20 km per uur, maar dat maakt het juist ook zo mooi.

Om vier uur ben ik aangekomen bij mijn hotel. Een eenvoudig hotel maar de mensen die het runnen hebben echt een warm hart. Alles is mooi schoon, een leuke kamer, perfecte WiFi en een lekker biertje. Ik ga even een hapje eten en dan nog even wandelen in het dorp. Hopelijk houdt dit weer nog even aan dan wordt het morgen ook wel weer een mooie dag.

Maandag 14 augustus – De vierde dag

Het gebruikelijke ritueel heeft zich weer afgespeeld. Het wekkertje, opstaan, douchen, ontbijten, en afrekenen. Klaar voor weer een nieuwe dag. De zon schijnt al volop, al is de temperatuur nog niet zo bijzonder hoog. Niettemin, zoals Andre van Duin al eens zong: “alles ziet er anders uit als de zon schijnt”.

Ik ben al erg vroeg klaar met alles, zodat ik al om half 9 op de scooter zit, en op weg ga naar mijn nieuwe bestemming. Vandaag reis ik naar Walderbach niet ver weg van Regensburg. Hier heb ik een kamer geboekt in een voormalig klooster. Eerlijk gezegd ben ik best nieuwsgierig hoe het eruit zal zien, en of er nog iets van de oude contouren van het klooster terug te vinden zijn.

De afstand die ik moet overbruggen is 245 km, waarvan een redelijk deel over wat grotere wegen loopt (de Duitse B wegen). Maar ook een behoorlijk stuk loopt via kleinere wegen.

Allereerst gaat de reis naar Coburg, een middelgrote stad die is ontstaan in 1056. In deze stad is ook de eerste koning van België Leopold de eerste, geboren. Eigenlijk zou Leopold de koning van Griekenland worden. Omdat dit land met de andere Europese machthebbers niet tot een akkoord over de landsgrenzen kon komen en er een burgeroorlog dreigde, heeft hij er toch maar vanaf gezien.

Ook prins Albert, de echtgenoot van de Britse koningin Victoria, is in deze stad geboren. Een van de stadsdelen heet Creidlitz waar ik een heel oud stations huisje zag staan. Het deed me denken aan de modelbouw huisjes die ik vroeger bij mijn elektrische trein had staan. Zoals ik al vertelde liep een stuk van de route via B wegen en een daarvan was de B 303. Ik had deze weg niet op moeten nemen in mijn route, het was ontzettend druk, met name ook met vrachtverkeer. En omdat deze weg de nodige hoogteverschillen kent, gebeurde het regelmatig dat het verkeer achter mij behoorlijk werd opgehouden.

Een keer kwam het bijna tot een behoorlijk ongeval, omdat een dame in een BMW mij in wilde halen, terwijl er een tegenligger aan kwam. De dame kwam met gierende banden nog net op tijd tot stilstand, voordat ze de andere auto raakte. Dat was wel even een moment dat ik bang was dat de spanning op mijn bypasses te groot zou worden. Gelukkig is het allemaal goed afgelopen en is de schrik alweer verdwenen. Het blijkt maar weer dat je zelf foutloos kunt rijden en toch behoorlijk in gevaar kan worden gebracht.

Even verderop passeerde ik Burgkunstadt. Hier ben ik even naar de Altstadt gereden en heb daar heerlijk rond gekeken. Het is een plaats met veel oude vakwerkhuisen en straatjes die behoorlijk steil zijn. Erg mooi is het rond het marktplein.

Omdat ik iedere keer aan het rommelen was om mijn fototoestel te pakken uit de topkoffer, heb ik voor het gemak maar even een klein mandje bij mijn stuur gehangen zodat ik de belangrijkste dingen binnen handbereik heb.

Na even een kop koffie te hebben gedronken, ben ik via vele kleinere wegen door kleine oude dorpjes verder gereden. Genietend van de prachtige natuur, het weidse landschap, wat zo in de zon er prachtig bij ligt. Dan kom je soms de gekste dingen tegen. Zo was er aan de rand

van een maisveld een kleine gedenkplaats ingericht. Het zal wel een reden hebben, zo verlaten en ver buiten het dorp. En ook nu kwam ik nog een uitkijkpost tegen, ver boven alles uitstekend, zodat men over een grote afstand zicht had op alles wat er gebeurde. Verder in de richting van Nabburg stond geïsoleerd van het dorp nog een kerkje met daaromheen een begraafplaats. Maar wat mij opviel was het grote nest op een van de torens en de grote vogels die daar vanaf vlogen. Het was een heerlijke dag, vol van zoveel moois om te zien en met een prima weertje. Nu even lekker eten en ontspannen zodat ik er morgen weer tegenaan kan.

Dinsdag 15 augustus – De vijfde dag

Gisteravond tot vervelens toe geprobeerd om mijn verslag van die dag te uploaden. Helaas had ik in het hotel waar ik verbleef geen WiFi en was de internetverbinding met mijn telefoon ook niet best. Omdat ik mijn verslag ook op facebook wilde zetten heb ik geprobeerd om met mijn telefoon een hotspot verbinding te maken met mijn tablet. Dat is op zich natuurlijk geen enkel probleem. Maar telkens viel de verbinding weg, zodat ik wel de tekst, maar niet de foto's kon uploaden. Maar om elf uur 's avonds lukt het me uiteindelijk om de foto's erbij te zetten. Helaas lukt dit niet meer voor het verslag van onze scooterclub. Het nu wel tijd om te gaan slapen.

Zoals ik al had verteld, is dit hotel gevestigd in een voormalig klooster. Een mooie locatie met mooie ruime kamers. Maar daar houdt het positieve toch wel aardig op. Het begon al met het feit dat ik niet in het hoofdgebouw sliep maar een aangrenzend gebouw. Op zich geen enkel probleem, ook hier waren mooie ruime kamers. Maar geen douchegel,

geen toiletpapier. Zoals gezegd geen WiFi en een bijbehorend kerkje, waar de bel van de klok ieder kwartier sloeg. OOK S'-NACHTS!

Ik ben vrij vaak wakker geweest. Gelukkig heb ik altijd eigen spullen bij me zodat ik met toch wel kon wassen. Wel voorzichtig met de douche die bleef van ijskoud naar bloedheet verlopen zonder dat ik de kraan aanraakte. Daarna naar de prachtige ontbijtzaal in het hoofdgebouw. Echt een schitterende ruimte. Dit kon echter niet goedmaken dat er maar een karig ontbijt klaar stond. Zeer weinig keus; twee verschillende soorten boterhammen, geen broodjes, gelukkig wel kaas en een gekookt eitje. Wellicht zijn ze goedkoop aan de eieren gekomen, die waren er wel in overvloed. Is het eierschandaal dan toch nog ergens goed voor. Na het ontbijt heb ik alles weer op de scooter gedaan en was ik klaar voor vertrek.

Vandaag wederom 240 km te gaan, ditmaal naar Perg in Oostenrijk. Na Nederland en Duitsland dus het derde land wat ik doorkruis. De reis was voor een behoorlijk deel gepland via de weg langs de Donau en een deel via wat snellere wegen. Hoewel ik wist dat er ook wel een paar steile stukken tussen zouden zitten, ging ik toch vanuit dat het rijden langs de Donau niet zoveel steile stukken zou hebben.

Het weer is bijzonder mooi, volop zon en totaal geen wolken. De verwachting is dan ook dat de temperatuur op zal lopen tot boven de 30 graden. Behoorlijk heet, maar beter dan regen. Het eerste stuk is een heerlijk rustige weg, met het nodige klim- en daalwerk, en met hellingen van 16% . Met een snelheid van max 25 km/uur naar boven, en met een snelheid van ruim boven de 60 km/uur naar beneden, met de nadruk op ruim. Nu bewijzen de nieuwe banden wat ze waard zijn, want de scooter ligt zo vast als een huis op de weg. Al snel kom ik op een wat drukkere weg, en ga ik richting Staubing. Hier staat echter een

behoorlijk lange file. Gelukkig kon ik met mijn scooter erlangs rijden, zodat ik niet onnodig lang in de zon hoefde te blijven staan.

Er bleek hier een gigantische kermis met bijbehoren te zijn, waar iedereen op af kwam. Veelal gekleed in klederdracht, sjokte iedereen naar een biertuin of andere drinkgelegenheid. Helaas had ik geen gelegenheid om hier verder te gaan kijken, dus ben ik verder gereden naar Plattling, waar ik heerlijk op een terrasje aan de koffie met gebak ben gaan zitten. En dan door naar Passau, waar ik de grens over ga naar Oostenrijk. Ik passeer ondertussen Vilshofen, waar ik toch even stop om een paar foto's van de Donau te maken.

Om 1 uur precies passeer ik de grens, en ben ik weer in een ander land. Je merkt hier niet dat je van het ene land naar het andere rijdt. Geen grensposten, of oude wachters huisjes, alleen een tankstation.

Ik rijdt nog steeds op een soort B-weg, (wegnummer 130) die door zijn ligging langs de bergen behoorlijk in de schaduw ligt. Best wel even lekker, want het is al behoorlijk warm geworden.

De scooter rijdt trouwens opperbest, hoewel klimmen niet echt favoriet is, loopt hij verder hartstikke constant, met een snelheid van ongeveer 64 km/uur op de teller. En door de goede wegligging, voel ik me best veilig, tussen al het andere verkeer. Met nog zo'n kleine 65 km te gaan, neem ik even een kleine pauze om iets te eten te drinken. En daarna het laatste stuk. Om vier uur ben ik bij mijn hotel en check ik in. Alweer een rit voorbij. Gelukkig gaat het allemaal goed, en kan ik genieten van de ontspanning en alle mooie dingen die ik zie. Nu maar eens even lekker opfrissen, en een restaurantje gaan zoeken. En dan, morgen gezond weer op.

Woensdag 16 augustus – De zesde dag

Bah bah, echt een rotnacht gehad. Gisteren heb ik op een of andere manier pijn in mijn nek opgelopen, en daar had ik, en heb ik nog steeds, behoorlijk last van. Ik had gehoopt dat dit bij een goede nachtrust wel over zou zijn. Maar helaas was er van een goede nachtrust geen sprake. Ik had gisteren mijn overnachting in het duurste hotel van de reis, en ik had daar hoge verwachtingen van. Ze hadden een beoordeling van 9.1 bij booking.com, dus dat leek allemaal veelbelovend.

Het is een kunst hotel. Er hangt dus erg veel kunst aan de muur, meest schilderwerken. Dit is op zich best mooi. Ook op de kamers hangen echte schilderwerken. Het hotel zelf is een statig oud gebouw, midden in Perg. Mijn kamer viel me al meteen tegen. Klein, en langwerpig. En het ergste: géén airco! Terwijl het gisteren in Perg 32 graden was. Zelfs om negen uur 's-avonds was het nog 27 graden. Ik moest twee trappen op om bij mijn kamer te komen. Nou, dan loopt bij die temperatuur de nattigheid door je bilnaad. En als het dan op de kamer ook zo warm blijft, voel je jezelf niet behaaglijk. Natuurlijk heb ik mezelf opgefrist, en ben daarna naar bed gegaan. De ramen opengezet voor de frisse lucht, en toch slecht geslapen. Ik had de hele tijd het gevoel dat het bed iets schuin stond, alsof mijn hoofd lager lag dan mijn voeten. Of dit nu tussen mijn oren zat, of echt zo was, ik weet het niet, maar het hield me wel wakker.

Vanochtend maar gauw mijn dingetjes gedaan, en de scooter weer bepakt. Meteen even het oliepeil gecontroleerd, want je wil niet met een kapotte scooter komen te staan. Gelukkig is alles perfect in orde. Al vrij snel bereikte ik via een prachtige bosweg naar boven, de burcht “Burg Clam”. Dit is een prachtige burcht die bewoond wordt door de fam. Clam-Martinic. De burcht stamt uit ongeveer 1149, en was eerst in

bezit van twee broers, Otto en Walchun Marland. Daarna is de burcht in vele “handen” geweest, totdat uiteindelijk de keizerin van Oostenrijk, Maria Theresia, de familie Clam de titel gaf “Erflandelijke Oostenrijkse Graaf”, waardoor de familie Clam weer in het bezit kwam van de burcht. Echter, de familie splitste zich op in drie takken, namelijk de tak van Clam – Clam (hoezo incest ??) , de tak Clam – Galles, en de tak Clam – Martinic. Nadat de Clam – Clay tak was uitgestorven, nam de tak Clam – Martinic het bezit op zich. Dit bezit omvat veel meer dan alleen de burcht.

Tegenwoordig is er ook een museum gevestigd, en worden er jaarlijks muziekconcerten gehouden, met vele vooraanstaande musici. In de burcht is ook een brouwerij, maar deze is stilgelegd. Ik vervolg mijn trip verder via de kleine dorpjes en rustige boswegen, en kom bij Grein weer bij de Donau uit. Vanaf hier volg ik de Donau een behoorlijk lang stuk. De route langs de Donau is geweldig om te rijden. De machtige rivier, aan beide zijden ingesloten door hoog reikende bergwanden, die geheel vol staan met grote bomen.

Uiteindelijk stuurt mijn navigatie mij een heel rustig landschap in, vol mooie alpenweiden, kleine dorpjes met lintbebouwing en heerlijke wegen om te rijden. Bijna geen verkeer, soms moeizaam stijgen dan weer heerlijk afdalen, bochten die niet te scherp zijn, waardoor de vaart er goed in blijft. Hier een tour rijden is zeker geen straf. Mijn tocht is vandaag even iets korter dan de andere dagen, namelijk 214 km, en dus schiet het al lekker op. Omdat ik bij de planning al geprobeerd heb om Wenen te vermijden, loopt de route via Neusiedler am See. Het valt me ook op dat het landschap steeds platter wordt. Ik kom op een stuk wat net zo vlak is als ons eigen landje.

Vandaag een keer geen trek in koffie, maar een flesje drinken zou er wel in gaan. Dus even gestopt bij de “Billa” en wat te drinken gehaald.

Meteen en plekje in de schaduw opgezocht en rustig mijn sinas opgedronken. En toen weer een heel klein stukje verder, ik zag dat ik met mijn scooter de magische grens van 20.000 km had bereikt. Toch een respectabele afstand, als je bedenkt dat ik dit in anderhalf jaar, puur voor hobby heb gereden. Nou, misschien zijn er 1000 km bij van woon-werkverkeer.

Toen ik door het plaatsje Ebenfurth kwam, viel mijn oog op een oude locomotief. En omdat de eerste dag van deze vakantie, mijn maatje Jan (Oldy) mij uitgebreid had verteld over zijn werk als machinist moest ik hier wel een foto van maken. De grens van Hongarije nadert al snel, en dat is te zien ook. Naamplaatsen worden hier zelfs in twee talen aangegeven. Maar zelfs de Oostenrijkse naam vond ik al apart.

En weer kom ik aan een grens. Dit keer de Oostenrijkse grens met Hongarije. Op dit pad staat zelfs een heuse vrouwelijke Oostenrijkse grenswacht. Het is een grensovergang van niets, maar deze dame bewaakt dat deze overgang op tussen bepaalde uren niet gebruikt mag worden. Ik ben in Hongarije, het laatste land van mijn reis. Naar het hotel is nog maar een kleine 8 km, namelijk in Sopron. De eerste indruk van Hongarije is dat het arm afsteekt bij haar buurland Oostenrijk. Mijn hotel staat in een grauwe straat, maar ziet er zowel van buiten als van binnen mooi uit. Als ik dan kennis maak met de eigenaar, zijn vrouw en dochter en ik voel de warmte die zij voor hun gasten hebben dan valt al het grauwe in het niet. Ik krijg een prachtige grote kamer (geschikt voor 3 personen), ik mag mijn scooter in de afgesloten tuin zetten en wordt aan alle kanten geholpen om het zo comfortabel mogelijk te maken. Hier word ik nu blij van. Nu nog even op zoek naar een geldautomaat, ik wil wat Hongaars geld in de knip hebben. Verder even wat broodjes halen en wat fruit, want ik heb geen zin om uit eten te gaan. Lekker op mijn balkon met fruit en croissantjes.

Donderdag 17 augustus – De zevende dag

Na een enerverende dag ben ik in mijn hotel aangekomen om mijn verslag van deze dag te schrijven. Meteen wordt mijn aandacht getrokken door de berichtgeving over de aanslag in Barcelona, waar met een busje is ingereden op wandelende mensen en waar vele doden en gewonden bij te betreuren zijn. Ook Nederlanders zijn hierbij gewond geraakt. Heel triest dat dit soort aanslagen maar blijven gebeuren en onschuldige mensen de dupe van worden. Mijn respect en medeleven gaat uit naar iedereen die hierdoor getroffen zijn.

Ik ben vanochtend om 9 uur vertrokken vanaf mijn hotel in Sopron, een plaats net over de grens bij Oostenrijk. Gisteravond heb ik nog een wandeling gemaakt door een deel van deze stad. Wat me enorm opvalt is het achterstallig onderhoud aan huizen en andere gebouwen. Zo jammer dat mooie panden er zo verwaarloosd bij staan.

Vandaag begon ik aan de laatste etappe van mijn heenreis, naar de plaats Veszprem. Veszprem ligt ongeveer 15 km vanaf het Balatonmeer met een oppervlakte van bijna 600 km, het grootste meer van Midden-Europa. Niet geheel toevallig dat dit mijn eindpunt zou worden omdat mijn broer met zijn vrouw hier op vakantie is. Leuk om even een kopje koffie te gaan drinken. Toen ik tijdens mijn voorbereidingen mijn route aan het plannen was zag ik er eigenlijk tegenop om in Hongarije te rijden met een scooter. In mijn herinnering aan de andere bezoeken aan Hongarije, wordt er in dit land erg hard gereden en komen er veel ongelukken voor.

Maar in de praktijk bleek dat de route die ik had uitgezet eigenlijk heel mooi was, misschien zelfs wel saai. Op sommige wegen ben ik over een afstand van meer dan 10km niet meer drie of vier auto's tegengekomen. Het rijden over de Hongaarse wegen is wat anders dan

in Oostenrijk of Duitsland. In dit land zijn ze erg zuinig geweest met hun asfalt, want op sommige plaatsen ligt echt te weinig. Met andere woorden, de wegen zitten vol met oneffenheden en zelfs grote gaten. Vlak zijn deze wegen zeker niet. Als je dan de doorgaande wegen verlaat en je komt op het onderliggende wegennet wordt het niet veel beter. Maar op dit onderliggende wegennet is het wel lekker rustig. Zoals ik al schreef, kom je soms niemand tegen. Waar ik me over verbaasde was dat ik ineens langs een begraafplaats kwam terwijl er, zowel naar links als naar rechts, in geen kilometers een dorp of stad te bekennen was. Deze begraafplaatsen liggen er allemaal zeer keurig verzorgd bij. Als men de woningen en andere gebouwen toch zo goed zou onderhouden, wat zou het daar dan prachtig zijn.

Het landschap is gewoon vlak, het lijkt wel of ik ergens op de Veluwe rijd, of me ergens in de Drunense Duinen bevindt. Er is geen berg of heuvel te bekennen. Bossen zijn er soms nog wel op mijn route, maar het merendeel bestaat uit maisvelden en zonnebloemvelden, waarbij de zonnebloemen allemaal dood zijn. Misschien door het weer? Het is hier namelijk warm, zeer warm. Vandaag loopt de temperatuur op tot 36 graden. En nergens in deze open velden is schaduw, dus ik voel het zonnetje wel. Wel even met een zonblokker aan het smeren geweest en handschoenen aan, anders zijn mijn handen 's avonds twee hete kolen. Rijdend door allerlei dorpen, met prachtige namen, die ik maar niet kon onthouden, kom ik een mooi gebouw tegen, wat er ook zo verwaarloosd bij staat. Hoe zonde is dit toch. En dan, een stukje verderop in het plaatsje Szany, zie ik een ooievaar op een nest zitten. Het nest bevindt zich op een van de elektriciteitspalen. Daar wil ik graag een foto van hebben. Maar dan doet mijn camera even moeilijk en drukt het plaatje niet af. De ooievaar wil niet langer poseren, en vliegt weg. Gelukkig kon ik dat moment nog even vastleggen. Een imposante vogel.

Ik kom aan in Pápa, met het prachtige Eszterhazy-slot, de grote kerk met 2 torens. In de 18e eeuw hebben een reeks branden en later de invallen van de Turken een verwoestende werking gehad op Pápa. De herbouw vond plaats aan het einde van de 18e eeuw. De bekende familie Esterházy heeft zich hier sterk voor ingezet. Door deze wederopbouw is het een barokstad.

Mijn eindbestemming komt in zicht, en ook de heuvels komen terug. Ik moet weer wat klimmen en dalen met de scooter. En dan bereik ik Veszprem. In totaal heb ik nu 1554 km afgelegd in zeven dagen tijd. Best een beetje opgelucht dat de reis goed verlopen is, check ik in, in mijn hotel. Om meteen even te gaan douchen, en daarna meteen door te rijden naar Alsoors, waar de familie zich bevindt.

Iets voor 3 uur meld ik me bij hen op de camping en ga heerlijk onderuit zitten in de schaduw, met een lekkere Radler als dorstlesser. Heerlijk bijkletsen en om 6 uur samen gaan eten bij een klein restaurantje bij de camping. Bijnaam de aardbei. Dat werd me meteen duidelijk toen we daarbinnen kwamen. De eigenaar had een muts op die een aardbei voorstelt. Heel gemoedelijk hebben we daar gegeten. Een tentje met veel interesse voor de klanten. De meeste worden ook gewoon met hun voornaam aangesproken. In een persoonlijk praatje kwam naar voren dat ik daar op visite was met een scooter. Op het moment ik vertelde dat dit een 50 CC scooter is, werd me meteen de hand geschud. Dit vond de man nogal wat. Hij vroeg me op de foto te gaan met hem en zijn pagina te liken op Facebook. Ik heb hem dat toegezegd onder voorwaarde dat ik wel een hoofddekseel moest hebben. Een leuke afsluiting van een gezellige avond. Daarna de camping nog even rondgelopen en toen weer terug naar mijn hotel. Het werd al donker en dat rijdt toch minder prettig in een vreemde omgeving. Morgen maar eens rond gaan kijken in de stad.

Vrijdag 18 augustus – De achtste dag

Het zonnetje schijnt al volop, als ik wakker word om me op te frissen en te gaan ontbijten. Helemaal geen haast vandaag, ik ga lopend de stad Veszprem een beetje bekijken. Gelukkig maar, de pijn in mijn nek, die eigenlijk gisteren weg was, is behoorlijk teruggekomen. Daar had ik vannacht best last van. Vandaag maar eens lekker buiten zitten met ontbijt. Het hotel heeft een aardige ‘binnenplaats’ waar het goed toeven is. ’s Morgens nog lekker in de schaduw, dus niet te warm. Want ja, het wordt rotweer, ongeveer 38 graden op het heetst van de dag, en geloof me dat is echt niet lekker meer. Soms kan het ook te heet worden. Na mijn ontbijt, wat in dit hotel erg goed is, was het tijd om eens te gaan kijken waar ik nu eigenlijk terecht gekomen ben. Dit keer geen fototoestel mee maar gewoon foto’s maken met de telefoon. Met die warmte wil ik niet van alles mee hoeven te sjouwen.

Ik had besloten om de burcht te gaan bezoeken. Dit is niet zoals je zou denken een kasteel, of iets wat daar op lijkt, nee het is een soort wijk ook wel burchtwijk genoemd. Hier staan diverse belangrijke en historische gebouwen en dit is eigenlijk het ontstaan van de stad. Rond het jaar 1000 bestond Veszprem alleen maar uit de burchtwijk. Hier bevinden zich een paar kerken, het Dubniczay paleis, het paleis van de aartsbisschop en diverse musea. Het lopen in Veszprem, zeker bij deze temperatuur, is geen pretje. Het stadje is verre van vlak en het straatje waar mijn hotel staat heeft al een stijgingspercentage van 11%. Als ik aan het einde van het straatje ben transpireer ik al als een gek en probeer zoveel mogelijk in de schaduw te blijven lopen. Gelukkig is de burchtwijk maar 500 meter van mijn hotel verwijderd dus ik zal er wel komen. Ik kom de wijk binnen via de toegangspoort. De gebouwen staan er hier wel wat beter bij al is het voormalig klooster er wel beroerd